

Hermes hay Dior?

Cuộc sống vốn dĩ luôn rất công bằng. Nếu bạn không đẹp thì bạn sẽ giàu và ngược lại. Còn nếu bạn được cả hai thì bạn sẽ thiếu thốn tình thần hoặc tình cảm và ngược lại.

Một đêm đẹp trời. Tám giờ tối thành phố lung linh đủ màu sắc qua mặt kính tầng hai mươi ba, chiếc bàn hai người, bông hồng đỏ trong chiếc ly thủy tinh, chút nến thơm lập loè, món sườn cừu đắt đỏ tiết kiệm năm thu mình trên chiếc đĩa sứ cao cấp to bành điểm thêm vài lát rau củ trang trí cho bớt trống trải, chai vang 1869 trên tay người phục vụ đang chờ được gọi khui ra, tiếng piano và violong của hai người nghệ sĩ đang say sưa chơi bài Because Of You trong góc phòng. Mọi người ngồi ở những bàn xung quanh trò chuyện xì xầm vừa đủ nghe với đủ loại ngôn ngữ. Tiếng dao nĩa leng keng chạm nhau trên mặt đĩa, chốc chốc, tiếng cười của một phụ nữ nào đó lại ré lên, không gian có vẻ náo nhiệt nhưng vẫn không quá ồn ào, người ta vẫn có thể cảm nhận được sự riêng tư vừa đủ ở mỗi chiếc bàn, cảm nhận được bầu không khí xa xỉ, quý tộc của tầng lớp thượng lưu...

- Nhấn đẹp quá! - Tay cô run run cầm chiếc hộp nhỏ xíu đang chứa chiếc nhẫn vô cùng giá trị với những viên đá lấp lánh sáng lên trước ánh nến lập loè.

- Em thích nó chứ? Em đồng ý nhé? Làm vợ anh nhé? - Anh nắm lấy đôi bàn tay đang run rẩy của cô, nhìn cô, cái nhìn đầy hy vọng, tin yêu.

- Em biết đó, chiếc nhẫn này sẽ chẳng là gì so với cuộc sống sau này anh sẽ dành cho em...

Cô đột nhiên cúi gằm mặt, thở dài rồi chột ngược lên và bật cười, cô đang xúc động.

- Em có thể chắc chắn với anh rằng mọi cô gái đều sẽ nhảy cẫng lên vì điều này và sẽ nói “Em đồng ý”, còn em... em... cũng sẽ như vậy! Nhưng... Em xin lỗi, em không thể! - Cô rút tay mình ra khỏi tay anh. Vội vàng cầm chiếc ví đang đặt trên bàn rồi bỏ đi, đi như chạy, trước bao ánh nhìn tò mò của người khác và sự ngạc nhiên tột độ của anh.

*

Thật chẳng còn gì đáng để mơ nếu làm vợ của một người như anh.

Đâu phải ai có tiền cũng có thể mua được Hermes, Dior?

Cô biết rõ anh là người thế nào và cô cũng biết rõ mình đến với anh là vì cái gì.

Cuộc sống vốn dĩ luôn rất công bằng. Nếu bạn không đẹp thì bạn sẽ giàu và ngược lại. Còn nếu bạn được cả hai thì bạn sẽ thiếu thốn tình thần hoặc tình cảm và ngược lại.

Vậy nên, cuộc sống chẳng bao giờ là đủ, chẳng bao giờ là điểm dừng vì người ta luôn phải đi tìm cái người ta còn thiếu để lấp vào khoảng trống của chính mình, để được chạm đến một cái gì đó được gọi là HOÀN HẢO!

Tiếc thay, trên đời chẳng có thứ gì là HOÀN HẢO!

Cô đến với anh cũng chỉ vì cô nghèo. Hồi trước, khi còn là một cô bé ngây thơ, cô thường nghĩ đơn giản rằng chỉ cần mình cố gắng hơn, cố hơn chút nữa, cô sẽ thoát được cái nghèo. Cô sẽ lo cho gia đình cô được sung túc hơn, êm ấm hơn. Nhưng...đó chỉ là suy nghĩ! Thực tế luôn luôn là cái trước mắt và không một ai có thể ngờ trước được gì.

Phải, cái nghèo không xấu nhưng cái nghèo luôn biết cách giết chết cái đẹp!

Cô đẹp, cô học thức, cô tài năng và cô vĩnh viễn chỉ là một viên ngọc thô nằm trong lớp bùn đen đui chẳng ai ngó ngàng... Sẽ chẳng bao giờ và chẳng một ai có thể biết cô là ngọc.

Rồi anh tìm thấy cô, anh tẩy rửa lớp bùn đen, anh đánh bóng cô, khoác lên cho cô lớp ngoài mang vẻ thượng lưu, đẳng cấp. Cô nghĩ như vậy là đủ.

Hermes hay Dior? Hermes hay Dior thì có khác gì nhau nếu chủ nhân nó là một người xấu xí. Liệu rằng khi người cầm những món đồ xa xỉ hàng trăm triệu đó người ta có tin chúng giá trị ngần đó không? Hơn ai hết, anh biết mình là ai và mình có thể làm được gì. Anh kiếm tiền giỏi, xài tiền đúng cách vậy nên người phụ nữ đi kế anh cũng phải là một người cân xứng.

Rồi cô xuất hiện, anh không cần biết cô là ai, cô làm gì, cô có yêu anh hay không, anh chỉ biết cô đúng là cái giá mắc thích hợp cho Hermes, Dior, Chanel ...anh có.

Anh nghĩ vậy là HOÀN HẢO!

HOÀN HẢO không khi đêm đêm cô nằm trong căn phòng lạnh lẽo nhìn thành phố thu mình lại trong những ánh đèn lập loè từ căn hộ cao tầng đắt đỏ?

HOÀN HẢO không khi anh lúc nào cũng gọi cô là Búp Bê, là Món Trang Sức vô giá của anh?

HOÀN HẢO... là khi cô phát hiện ra anh chẳng phải có duy nhất một mình cô. Khi cô chỉ là bức bình phong đẹp đẽ, ngoan ngoãn trước gia đình anh, trước đối tác làm ăn của anh, bạn bè anh... Khi cô vẫn thường nhận được một cái xác nồng nặc mùi rượu bia và thuốc lá trước cửa nhà lúc gần sáng, cùng những mùi nước hoa mỗi đêm mỗi khác và vết son lem đầy trên cổ áo...

Cô chạy như bỏ trốn khỏi bữa tiệc cầu hôn lãng mạn trong sang trọng đó. Cô muốn nôn với mọi thứ ê hề sa hoa trước mặt, cô sợ hãi thay vì hạnh phúc khi thấy chiếc nhẫn lấp lánh kia, cô bật cười vì chẳng lẽ đời cô rẻ rúng đến như thế sao, cô chỉ có thể làm một con búp bê, một món đồ trang sức, một tấm bình phong hay tệ hơn là một cái mắc treo thôi sao? ...

Phải, cái nghèo không xấu còn cái giàu thì đáng kinh tởm hơn gấp hàng trăm lần!

*

Đôi khi, cô thấy mình như vừa trải qua một giấc mơ...

Thình thoảng, khi đi ngang những khung cửa kính bên trong có các món Hermes, Dior... Cô vẫn thường cúi đầu bỏ đi trong một vài giây tiếc nuối.

Nhưng rồi cô lại nhanh chóng ngẩng lên và mỉm cười. Những món đồ giá trị đó sẽ chỉ vĩnh viễn quanh quẩn trong những khung cửa kính đó mà thôi. Còn cô, hiện tại cô đang ở đây, trên đường phố tấp nập xuôi ngược, cô sẽ đi thẳng,

quẹo trái, đến cửa hàng kem mua cho mình một phần và ăn nó ngon lành...
Cô tự do và cô là vô giá!

Rồi sẽ có một ngày, thay vì Hermes hay Dior chọn cô làm chiếc giá để mắc lên cho đúng giá trị của nó thì cô, cô sẽ chọn Hermes hay Dior để làm tăng lên giá trị của chính cô!

Vậy mới là HOÀN HẢO!